

To, čo po nás zůstane

IDEAIFY
idea. beauty

Pavel Hrejsemnou

To, co po nás zůstane

Pavel Hrejsemnou

Název knihy: To, co po nás zůstane

Podnázev: -

Autor: Pavel Hrejsemnou (autorova 58 kniha)

Nakladatel: IDEAlFY s.r.o. **Adresa nakladatele:** Na Studních 71, 284 01
Kutná Hora **Web:** www.ideaify.cz **E-mail:** info@ideaify.cz

Rok vydání: 2025 **Vydání:** První elektronické vydání **Počet stran:** 165 A5

Autorská práva a právní doložky

© 2025 Pavel Hrejsemnou a IDEAlFY s.r.o.

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být kopírována, ukládána v rešeršním systému, ani přenášena jakýmkoli způsobem a v jakékoli formě (elektronicky, mechanicky, nahráváním či jinak) bez předchozího písemného souhlasu autora a nakladatele.

ISBN (PDF verze): 978-80-53028-93-6

ISBN (ePuB verze): 978-80-53028-94-3

Upozornění: Informace obsažené v této knize jsou určeny pouze pro vzdělávací a informační účely. I když bylo vynaloženo veškeré úsilí k zajištění přesnosti a aktuálnosti obsahu, vydavatel ani autoři nenesou odpovědnost za případné chyby nebo opomenutí, ani za výsledky plynoucí z použití zde uvedených informací. Čtenář by měl vždy ověřit informace z více zdrojů a přizpůsobit je svým konkrétním potřebám.

Tvorba a produkce

Jazyk: Čeština

Grafický design, návrh obálky a sazba: IDEAlFY s.r.o.

Poděkování čtenářům

Děkuji ti, čtenáři, že držíš v rukou tuto ucelenou trilogii.

Je to kniha, která nevznikla najednou.

Rodila se postupně — z ticha, z přemýšlení, z pozorování, ze zkušeností, které člověk získá až tehdy, když přestane bojovat o uznání a začne bojovat o pravdu.

Děkuji ti, že jsi se ke mně přidal na cestě, která není jednoduchá, ale je skutečná.

Ať už jsi četl jednotlivé díly samostatně, nebo je poprvé držíš jako jeden celek, věz, že si vážím každé minuty, kterou této knize věnuješ.

Děkuji ti za důvěru.

Děkuji ti, že hledáš pravdu.

Děkuji ti, že nejsi lhostejný k vlastnímu životu.

Bez čtenáře, který je ochoten vstoupit do vnitřního světa, by tato trilogie neměla smysl.

Děkuji, že jsi to právě ty.

*S úctou,
Pavel Hrejsemnou*

Předmluva autora

*Je zvláštní, jak se některé knihy rodí.
Některé vzniknou z nápadu, jiné z touhy.
A některé vzniknou proto, že člověk už neumí mlčet.*

Tato trilogie patří do té třetí kategorie.

Když jsem kdysi psal první věty Kroků proti proudu, netušil jsem, že tím otevírám prostor, který ve mně ležel roky nepojmenovaný. Byl to prostor otázek, které jsem nosil, ale neměl odvahu říct nahlas. Otázek, které člověk začne slyšet až tehdy, když zpomalí, zklidní se a přestane bojovat sám se sebou.

Druhý díl, Vše nejcennější je zadarmo, vznikl jako přirozené pokračování těchto otázek. Byl hlasem, který připomínal, že svět nás často učí hledat hodnotu tam, kde žádná není — a přehlížet to, co má největší cenu. Byl to návrat k jednoduchosti, kterou jsme si zaplnili složitými životy.

*A třetí díl, Až se zavřou dveře, byl momentem, kdy jsem si uvědomil, že člověk celý život chodí kolem jedné jediné pravdy:
že všechno, co děláme, se jednou promění ve stopu.
Malou, tichou, nenápadnou — ale skutečnou.*

A právě tato stopa je to jediné, co po nás zůstane.

*Když jsem držel všechny tři knihy pohromadě,
nevnímal jsem je jako tři samostatné texty.*

Viděl jsem jednu jedinou linii.

Cestu.

Náš lidský oblouk.

Od odvahy

→ přes hodnoty

→ až po odkaz.

Od hledání sebe

→ přes hledání smyslu

→ až po hledání pravdy.

*Tahle souborná kniha není jen „spojením“ trilogie.
Je jejím dovršením.*

*Uvědomil jsem si, že právě vedle sebe najednou
všechny tři knihy ukazují něco, co odděleně nešlo vidět.*

Ukazují strukturu života.

Ukazují vývoj člověka.

*Ukazují cestu, kterou každý z nás musí projít — vědomě
nebo nevědomě.*

*A možná proto jsem cítil, že tato velká edice si
zaslouží něco navíc.*

Dva nové bonusy.

*Novou předmluvu.
Nové poděkování.
Nový název.*

*Ne proto, že by původní texty byly nedostatečné.
Ale proto, že teprve teď celek dýchá naplno.*

*Tahle kniha je o tom, co zůstane, když se odebere
hluk.*

Co zůstane, když se propadne čas.

Co zůstane, když se zavřou poslední dveře.

*A já věřím, že každý člověk — bez ohledu na věk,
profesi nebo životní příběh — si v ní najde něco, co v
sobě nosil už dávno.*

Jen to neuměl pojmenovat.

*Pokud tě tato kniha zastaví, zpomalí, ztiší...
pak splnila svůj účel.*

Děkuji ti, že ji otevíráš.

*Děkuji ti, že mi dovoluješ být na chvíli u tvého
přemýšlení.*

*A děkuji ti za to, že jsi se rozhodl jít se mnou až sem —
až na kraj cesty, ze které je vidět víc, než se zdá.*

*S úctou,
Pavel Hrejsemnou*

Kniha 1 - Kroky proti proudu

1. Kdo jsem, když nejsem v roli rodiče, manžela nebo pracovníka?

Shrnutí

Každý z nás nosí masky – rodiče, partnera, odborníka, tvůrce, vůdce, člověka, který musí hrát svou roli, aby svět dával smysl. Ale když masky sundáme, zůstane otázka, kterou si málokdo dovolí vyslovit nahlas: „*Kdo vlastně jsem?*“

Nejde o filozofickou hříčku, ale o velmi praktickou výzvu. Protože dokud odpověď neznáme, žijeme podle scénáře, který napsal někdo jiný.

Má myšlenka

Často se setkávám s lidmi, kteří přicházejí v momentě, kdy se jejich role začínají rozpadat. Děti vyrostly a odešly. Partnerství se proměnilo nebo skončilo. Práce, která dřív dávala smysl, se stala jen nutností. A tehdy přichází ticho.

To ticho je děsivé, protože v něm už nejsou hlasy druhých, kteří nás definovali.

Najednou zjistíme, že jsme desetiletí běželi, ale nevíme kam.

Naše společnost nás učí, že hodnota člověka se měří výkonem. Kolik vyděláš. Kolik zvládneš. Kolik dáš. Jenže nikdo se neptá, kolik z toho jsi ty sám.

A tak žijeme v paradoxu – čím víc rolí hrajeme, tím víc ztrácíme kontakt se sebou.

Pamatuji si období, kdy jsem měl pocit, že musím být neustále „někým“. Spisovatelem, který inspiruje. Otcem, který nezkłame. Partnerem, který drží. Až jsem si jednoho dne uvědomil, že všechny tyto role mají jednu společnou slabinu – jsou závislé na vnějším světě.

Když ti svět tleská, cítíš se silný.

Když mlčí, rozpadáš se.

A tehdy jsem pochopil, že vnitřní síla nezačíná tím, co děláš, ale tím, kdo jsi, když neděláš nic.

To je okamžik pravdy. Sedíš sám, bez telefonu, bez publika, bez povinností. Jen ty a tvoje mysl. A tehdy vyplouvají otázky, které jsme roky potlačovali:

„Jsem dost, i když nic netvořím?“

„Jsem hodný lásky, i když neplním očekávání?“

„Mám právo jen být?“

Odpovědi se nehledají venku. Nenajdeš je v práci, ve vztazích ani v uznání.

Musíš je vytvořit – znovu.

Protože identita není pevná. Je to živý proces. Včera jsi byl rodič, dnes jsi svědek dospívání svého dítěte. Včera jsi byl tvůrce, dnes jsi pozorovatel. A to je v pořádku. Život se neptá, jestli ti to vyhovuje. Život tě prostě posouvá.

Když se ptám lidí, co by zůstalo, kdyby jim všechno vzali, většina chvíli mlčí. A pak řeknou: „*Nevím.*“

To „*nevím*“ je výborný začátek. Protože právě tam končí role – a začíná člověk.

Nauč se být chvíli nikým.

Sedět v tichu, dýchat, nehrát žádnou roli.

Nechat ego stát před dveřmi.

A v té prázdnotě uvidíš, že i bez všech nálepek jsi stále celistvý. Nejsi součtem svých funkcí. Jsi přítomností, která ty funkce umožňuje.

Tohle pochopení ti vrátí svobodu.

A s ní přichází klid.

Lidé se často bojí, že když nebudou „*někým*“, přestanou být důležití. Ale pravda je přesně opačná. Právě tehdy začneš být opravdový. Protože už nehledeš potvrzení zvenku – nacházíš jistotu uvnitř.

A tehdy můžeš znovu vstoupit do světa. Tentokrát ne jako herec, ale jako autor.

Závěrečný citát

„Člověk, který poznal, kdo je bez své role, se přestává bát ztráty. Protože ví, že vše, co může ztratit, nikdy nebylo jeho podstatou.“ — Pavel Hrejsemnou

2. Jak mohu najít skutečnou radost v každodenní, opakující se dřině?

Shrnutí

Někdy máme pocit, že žijeme v nekonečném opakování: ráno vstát, odvést práci, splnit úkoly, večer padnout. A zítra znovu.

Mnoho lidí si v tu chvíli říká: *„Takhle to přece nemůže být všechno.“*

Ale možná nejde o to, aby se svět změnil — možná jde o to, abychom se změnili my, když svět zůstává stejný.

Radost se neobjevuje tehdy, když práce skončí. Objevuje se tehdy, když pochopíš, proč ji děláš.

Má myšlenka

Není těžké být šťastný, když se daří.

Těžké je najít klid, když se každý den opakuje, když už

dávno znáš všechno, co přijde.

A právě tam se láme charakter člověka.

Když jsem byl mladší, věřil jsem, že radost přichází z výsledků — z úspěchu, z uznání, z dokončeného díla. Dnes vím, že to byla past. Protože když člověk žije jen pro výsledek, začne po čase nenávidět cestu.

A právě ta cesta je náš život. Ne výsledek.

Naučit se milovat proces znamená naučit se milovat život samotný.

Kolikrát jsem viděl lidi, kteří pracují srdcem — třeba řemeslníka, který s tichou přesností brousí dřevo. Na první pohled obyčejná práce. Ale v jeho očích bylo něco, co se nedá koupit — klid z přítomnosti.

Nevnímal čas, nepřemýšlel, kolik ještě zbývá. Prostě byl. A tehdy jsem pochopil, že radost není v rozmanitosti, ale v hloubce přítomného okamžiku.

My často utíkáme od nudy, protože nám připomíná prázdnotu. Ale možná je nuda jen dveřmi, kterými se dá vejít do většího porozumění.

Když se opakuje den, my se můžeme změnit.

Každé ráno můžeš zvednout tu samou věc, ale s jiným vědomím.

Když tě rutina přestane bavit, není chyba v činnosti — je chyba v tom, že ji děláš bez přítomnosti.

Radost se nerodí z nových zážitků. Rodí se z hloubky vnímání.

Kolikrát si ani nevšimneme, jak krásné je obyčejné světlo na stole, zvuk kávy, pohled do očí člověka, který nám přeje dobrý den.

To nejsou drobnosti — to jsou okamžiky, ve kterých se dá žít.

Dřina sama o sobě není zlá. Zlá je jen tehdy, když v ní nevidíš smysl.

A smysl nikdy nepřichází zvenku — to ty ho do práce vkládáš.

Můžeš dělat tu samou činnost jako včera, ale jiným způsobem — vědomě, s úctou, s tichou pokorou.

Tehdy se i těžká práce mění v meditaci.

A to není fráze. Je to zkušenost, kterou získáš, když přestaneš bojovat s tím, co se opakuje.

Často slyším: „*Ale moje práce mě nebaví.*“

Na to odpovídám: „*Baví tě vůbec ty sám, když ji děláš?*“

Protože práce je jen zrcadlo.

Jak ji děláš, takový jsi.

A když se v ní učíš trpělivosti, pokoře, soustředění — tehdy už to není jen práce, ale výcvik ducha.

V tom je skutečná radost.

Ne v tom, že svět je zábavný, ale v tom, že ty jsi přítomný.

Možná se ti dnes nic mimořádného nestalo. Ale když ses i přesto dokázal zastavit, podívat se na sebe a říct: „*Jsem tady, dělám, co mám, a v tom je smysl,*“ — pak jsi dál než většina světa.

Protože jsi našel radost, která nezávisí na okolnostech.

Závěrečný citát

***„Skutečná radost nezačíná, když se práce skončí. Začíná v momentě, kdy si uvědomíš, že to, co děláš, tě proměňuje.“
— Pavel Hrejsemnou***

3. Jak ověřit, zda je to, co říká mocný, skutečně pravda, nebo jen jeho vůle?

Shrnutí

V každé době existovali lidé, kteří měli moc – a lidé, kteří měli odvahu ptát se.

První skupina vytváří svět podle svých představ, druhá ho chrání před zneužitím.

Žijeme v době, kdy se pravda stala tekutou. Každý má „svou verzi“, každý má mikrofón.

Ale skutečná síla člověka dnes nespočívá v tom, že má názor – nýbrž v tom, že dokáže myslet sám.

Má myšlenka

Když se řekne „mocný“, většina lidí si představí politika, šéfa, církve nebo média. Ale moc dnes neznamená jen postavení.